

17 Φεβρουαρίου 2015

Ο Ηγούμενος της Ι.Μ. Σταυροβουνίου Βαρνάβας († 17 Φεβρουαρίου)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ο Ηγούμενος της Ιεράς Μονής Σταυροβουνίου Γέροντας Βαρνάβας

Τί αντάξιον δυνάμεθα να είπωμεν ημεείς οι τόσον ανάξιοι και ακατάλληλοι διά την ηγιασμένην αυτήν κορυφήν; Έχομεν όμως υποχρέωσιν και καθήκον να περιγράψωμεν τα όσα, έστω ελάχιστα, εγνωρίσαμεν.

Ο εξαίρετος και κεχαριτωμένος αυτός ασκητής και μετέπειτα ηγούμενος Βαρνάβας εγεννήθη το 1864. Εις την μονήν ήλθε το 1890. Όπως ανεφέρομεν και ανωτέρω, εδιδάχθη τας αρχάς της μοναχικής πολιτείας εις τον Άθω υπό του αυστηρού και πατερικωτάτου γέροντος Κοδράτου της Ιεράς Μονής Καρακάλλου.

Το 1892 εξελέγη προϊστάμενος και κατά το 1910, Κυριακήν της Σαμαρείτιδος, εις ηλικίαν όχι γεροντικήν, προεχειρίσθη εις ηγούμενον της νεοσύστατου αδελφότητος της Ιεράς Μονής Σταυροβουνίου εις το αξίωμα αυτό παρέμεινε επί τεσσαράκοντα συνεχή έτη και όταν ακόμη η αδελφότης είχε γίνει πολυάριθμος.

Πάντοτε δραστήριος και συνετός ετηρούσε μετ' ακριβείας το κοινοβιακόν πρόγραμμα. Ποτέ δεν εδόθη η παραμικρά έστω αφορμή, ώστε να θεωρηθή παραβάτης των κανονισμών του κοινοβίου. Εκράτησεν ισοβίως τον αρχικόν του ζήλον και την αρετήν ιδίως δε την πραότητα και την ανεξικακίαν. Ποτέ δεν τον είδε κανείς τεταραγμένον ή ανήσυχον παρά τας τόσας αφορμάς αι οποίαι παρουσιάζοντο εις την διαρκώς αυξανομένην αδελφότητα. Εις τον ευλογημένον αυτόν γέροντα ήρμοζε απολύτως το ιερόν λόγιον: «ίδε αληθώς Ισραηλίτης, εν ω δόλος ουκ έστι».

Ήτο και παρέμεινε μέχρι τέλους εκουσίως πτωχός και ποτέ δεν ηθέλησεν, να απόκτηση κάτι ιδικόν του. Δεν είχε ποτέ κάτι το ιδιαίτερον από την λοιπήν αδελφότητα. Δεν απέκτησε τίποτε εκ της «ηγουμενικής επάρσεως». Εις την ενδυμασίαν του ήτο τόσον πολύ λιτός, ώστε ποτέ δεν εφόρεσε μάλλινα, μεταξωτά, κομψά ή έστω σιδερωμένα ενδύματα. Εις το δωμάτιόν του, το οποίον ήτο πάντοτε ανοικτόν, είτε ήτο αυτός εις την μονήν είτε απουσίαζε, δεν υπήρχε τίποτε άλλο εκτός από τρία απλά καθίσματα, μία μικρά τράπεζα μεθ' ενός φανού, η απλή του στρωμνή και μία μικρά υδρία. Τα δεύτερα ενδύματα, τα οποία είχε διά να αλλάζη, ευρίσκοντο εις ανεωγμένον κιβώτιον κάτωθεν της στρωμνής του.

Τροφήν ή ποτόν, εκτός ύδατος, κανείς δεν είδε ποτέ εις το δωμάτιόν του. Πλην των κανονικών γευμάτων δεν έφαγε ποτέ τίποτε, καίτοι η μονή είχε μεγάλην παραγωγήν τροφίμων και οπωρικών. Δεν εζήτησε ποτέ κάτι το ιδιαίτερον εις την τράπεζαν, ούτε παρεπονέθη ποτέ διά τας πολλές ακαταστασίας τας οποίας προεκάλουν οι υπεύθυνοι των διακονημάτων.

Κάποτε εξ απροσεξίας του μαγείρου ηχρηστεύθη το φαγητόν συγκεκριμένως ο μάγειρος έβαλεν εκ λάθους εις φαγητόν τρίμματα λιβανίου και κανείς εκ των πατέρων δεν ημπόρεσε να φάγη, πολλοί μάλιστα ούτε να το δοκιμάσουν κατεδέχθησαν, διότι ήτο όντως απαίσιον εις την γεύσιν. Μόνον ο μακάριος γέρων Βαρνάβας έφαγε το φαγητόν αυτό χωρίς διαμαρτυρίαν και εν συνεχεία συνεβούλευσε τους παριστάμενους να είναι προσεκτικοί.

Εις τας ημέρας κατά τας οποίας τον εγνώρισα εγώ ο ταπεινός, δεν ηργάζετο εις τας εξωτερικάς εργασίας, ενώ νεώτερος ηργάζετο ως οικοδόμος.

Εἰς τὰς ἀκολουθίας ἦτο πάρα πολὺ πρόθυμος καὶ «ζέων τῷ πνεύματι». Πάντοτε εὐρίσκετο εἰς τὴν ἐκκλησίαν μετὰ τὸ «Εὐλογητὸς ὁ Θεός...» καὶ παρέμενε μέχρι, τέλους. Ἄνευ μεγάλης ἀνάγκης δὲν ἐξήρχετο ποτὲ τῆς ἐκκλησίας.

Ἦρνεῖτο μετὰ προσοχῆς ὅλας τὰς ἀνέσεις, ὅπως ἄλλωστε ἀπαιτεῖ καὶ ἡ μοναχικὴ μας ιδιότης, καὶ ἐδίδασκε «ἐργῶ καὶ λόγῳ» τὴν φιλοπονίαν ὡς κύριον ἔργον τῶν μοναχῶν. Τὸ πλέον ἀπίστευτον, διὰ τὴν χλιαράν μας γενεάν, εἶναι ὅτι ποτὲ δὲν ἐλούσθη. Καὶ ὅταν ἀκόμη ἐνίπτετο, ἐρρίπτετο ὀλίγον μόνον νερόν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως ἦτο πάντοτε καθαρὸς καὶ τὸ πρόσωπον του ἦτο ἐξαιρετικῶς φωτεινόν. Ἀπέφευγε τὰς ἐπιδείξεις καὶ τὰ μεγαλεῖα, τὰ ὁποῖα ἤμπορούσε νὰ ἔχη, ὡς ὁ μόνος ἡγούμενος ἀνεπτυγμένου κοινοβίου εἰς ὅλην τὴν νήσον. Καίτοι ὁ Ἐπίσκοπος τῆς ἐπαρχίας του καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι παράγοντες τὸν ἐπέεζον νὰ δεχθῇ τὴν ἱερωσύνην, δὲν ἐδέχθη ὁ μακάριος καὶ ταπεινὸς Βαρνάβας νὰ ἀνταλλάξῃ τὴν ταπεινὴν ιδιότητα τοῦ μοναχοῦ μετὰ τοῦ υψηλότερου ἀξιώματος τῆς ἱερωσύνης.

Πολλοὶ προέβαλλον ὅτι τὸ καθήκον τοῦ ἡγουμένου ὡς ποιμένος, ἀπαιτοῦσε τὸ πλήρωμα τῆς πνευματικῆς πατρότητος, δηλαδὴ τῆς ἱερωσύνης, πλην ὅμως, ἡ ἐνάρετος τοῦ ψυχῆ δὲν συγκατένευσε νὰ δεχθῇ τὸ ἀξίωμα. Ποτὲ ὅμως δὲν ὑπετιμήθη ἡ ἀπλὴ μοναχικὴ τοῦ ιδιότης ὑπὸ τίνος τῶν διαπρεπῶν καὶ εὐλαβέστατων ἱερομόναχων, οἱ ὁποῖοι ἔζων τότε εἰς τὴν μονήν, ἀλλὰ οὔτε ἀκόμη καὶ ὑπὸ τοῦ περίφημου καὶ λογιωτάτου Παπα-Κυπριανοῦ ὁ ὁποῖος ἐμεσουράνει τότε εἰς τὸν οὐρανὸν τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας. Διέκρινον οἱ εὐλαβεῖς πατέρες τὸ πατερικὸν φρόνημα τῆς εὐλάβειας, τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς πείρας τοῦ πατρὸς ἀπὸ τὸν φαινομενικὸν καὶ στεῖρον ἐξωτερικὸν τύπον.

Ὁ μακάριος γέρων Βαρνάβας οὐδόλως ἐμείωσε τὴν ἀρχικὴν τοῦ εὐλάβειαν καὶ προθυμίαν δι' αὐταπάρνησιν καὶ φιλοπονίαν. Δὲν ἐγκατέλειπε τὰς μετανοίας του, οὔτε ὅταν ἦτο ογδοηκοντούτης. Εὐηκολοῦθει δὲ νὰ κάμνῃ μετανοίας καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἀπλά σχήματα, τὰ ὁποῖα γίνονται εἰς τοὺς χορούς τῶν ἀδελφῶν πρὸ τῆς Θείας Κοινωνίας, ἀκόμη καὶ ὅταν εἶχε μεγάλην κήλην, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀνηρτημένην εἰς τὸν τράχηλόν του.

Μία ἀδελφὴ του, εὐλαβέστατη καὶ φιλόθεος, προείδεν εἰς πολὺ νεαράν ἡλικίαν τὴν μοναχικὴν τοῦ κουράν, ὅπως καὶ τῶν ἀδελφῶν του· ἐιδικῶς δὲ του προεῖπεν, ὅπως μας ἔλεγεν ὁ ἴδιος καὶ τὴν ἐκλογὴν του ὡς ἡγουμένου.

Διακονήσας ταπεινώς και καρτερικώς την μονήν του, επί ολόκληρον τεσσαρακονταετίαν, ετελειώθη εν Κυρίω εις βαθύ γήρας την 17ην Φεβρουαρίου και προσετέθη εις τας στρατιάς των Πατέρων μας.

πηγή: Γέροντος Ιωσήφ, Οσίων Μορφών Αναμνήσεις, Ψυχωφελή Βατοπαιδινά 4, β' Έκδοσις, Ιερά Βασιλική και Πατριαρχική Μεγίστη Μονή του Βατοπαιδίου Αγίου Όρους, 2003.